

Arrest

nr. 129 362 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend als wettelijk vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die over een verblijfsrecht beschikt als partner van een vrouw met de Belgische nationaliteit, diende op 3 september 2013 voor zijn minderjarige zoon een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2013 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 18.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf september 2013 een maandelijks pensioen van €651,56 ontvangt.

- schrijven van de Christelijke Mutualiteit dd. 23.08.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.09.2012 - 31.07.2015. Deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voor zien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- diverse documenten (hypothecaire akte, schrijven notaris [C.] dd. 18.09.2013, huurcontract) waaruit blijkt dat de referentiepersoon eigenaar is van een woning die zij verhuurt en waarvoor zij een maandelijkse huursom van €550 ontvangt. Echter, deze inkomsten worden niet beschouwd als zijnde afdoende stabiel. Immers, de voorgelegde huurovereenkomst kan elk moment stopgezet worden; het eigendom kan verkocht worden.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig [zijn]. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens worden loonfiches voorgelegd op naam van een derde, zijnde de vader van betrokkene, waaruit blijkt dat deze in de periode 15.07.2013 - 04.08.2013 tewerkgesteld was via uitzendarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts loonfiches van enkele weken werden voorgelegd, kan deze tewerkstelling niet beoordeeld worden als zijnde afdoende stabiel en regelmatig. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, tweede lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de te vervoegen referentiepersoon in België niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De vader van verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België hebben wel degelijk hun inkomsten bewezen. Met name via de pensioensuitkering van de referentiepersoon, de huur van een eigen woning en de inkomsten door de interimarbeid van de vader van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar ‘familie’ over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De stelling van verwerende partij dat de maandelijkse inkomsten via de woning van de referentiepersoon niet in aanmerking komen omdat ‘de woning kan verkocht worden’, is niet aanvaardbaar. Indien de woning inderdaad zou verkocht worden dan zou de referentiepersoon onbetwistbaar voldoende

bestaansmiddelen hebben. Bovendien kan niet worden ingezien waarom een huurcontract minder stabiel zou zijn dan een arbeidscontract.

Verzoekende partij voldoet dus wel zeker aan de voorwaarden conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Bovendien hoeven ‘onvoldoende bestaansmiddelen’ echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoefte-analyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een zeer recent arrest nr.121 479 dd. 26 maart 2014 waarin Uw Raad van oordeel was dat verwerende partij had nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren:

[...]

Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij, haar vader en te vervoegen partner van haar vader voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Het is op grond van [de in de bestreden beslissing vermelde] motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat verder gelden dat het evenmin kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om vast te stellen dat de huurinkomsten t.b.v. 550,00 euro per maand onvoldoende stabiel zijn, gelet op het feit dat de huurovereenkomst steeds kan worden stopgezet of dat de woning kan worden verkocht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring te besluiten.

Terwijl de beschouwingen van verzoekende partij als zou in geval van verkoop van de woning de referentiepersoon onbetwistbaar over voldoende bestaansmiddelen beschikken, uiteraard volstrekt hypothetisch zijn en dan ook geenszins kunnen worden aangenomen.

Voorts laat verweerder gelden dat ook de beschouwingen van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd, en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een behoeftenanalyse heeft uitgevoerd, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft genomen van de voorgelegde stukken en heeft geoordeeld dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn, terwijl nopens de inkomsten van de vader van verzoekende partij werd vastgesteld dat deze enkel over inkomsten uit interimarbeid beschikt, die evenmin als regelmatige en stabiele inkomsten kunnen worden aanzien.

Zie in die zin:

“Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. Verweerder neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot verzoeker voorhoudt een behoeftenanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Bovendien overwoog de gemachtigde nog dat de armoederisicogrens € 1000 bedraagt en dat het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt. Rekening houdende met het feit dat verzoekende partij eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor verzoekende partij te garanderen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat in casu geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd. Een schending van artikel 42 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie gelet op [...] de voorhanden zijnde gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige juridische en feitelijke grondslag.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd werd.”

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat verweerder terecht opwerpt dat het de Raad slechts toekomt om na te gaan of een bestuur bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het deze correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen. De Raad stelt, binnen voormelde beoordelingsmarge, vast dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden baseert op het feit dat verzoeker en zijn Belgische partner niet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en hierbij aangeeft “*een maandelijks huursom van €550*” niet als een stabiel inkomen te beschouwen. Verweerder licht in dit verband toe dat de huurovereenkomst op elk moment kan worden stopgezet en dat het verhuurde goed kan worden verkocht. Een dergelijk standpunt is in casu evenwel kennelijk onredelijk, nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat een huurovereenkomst voor een periode van negen jaar werd afgesloten, deze overeenkomst pas een einde neemt op 31 juli 2018 en er geen aanwijzingen zijn dat deze overeenkomst voortijdig zal worden beëindigd. Verweerder gaat er ook aan voorbij dat wanneer een huurovereenkomst wordt beëindigd het onroerend goed opnieuw kan worden verhuurd. Waar verweerder verder ook stelt dat het verhuurde goed, dat heden een vast maandelijks inkomen genereert, in de toekomst kan worden verkocht, dient te worden opgemerkt dat uit de ter staving van de verblijfsaanvraag neergelegde stukken blijkt dat het verhuurde goed een waarde heeft tussen 135.000 en 165.000 euro en dat niet uit het oog mag worden verloren dat de partner van verzoeker het bedrag dat zij zou ontvangen ingevolge de eventuele verkoop van dit goed kan aanwenden om nieuwe stabiele inkomsten te verwerven. Aangezien verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat de huurinkomsten die de partner van verzoeker geniet niet afdoende stabiel zijn en deze inkomsten onterecht niet betrokken bij de bepaling van het gezinsinkomen dient te worden gesteld dat hij niet op basis van een correcte berekening tot het besluit is gekomen dat het inkomen van de referentiepersoon ver onder de armoederisicogrens die 1000 euro bedraagt ligt. Daargelaten de vraag of de partner van verzoeker over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – de Raad merkt in dit verband op dat verweerder geen aandacht besteedt aan het feit dat de partner van verzoeker zwaar zorgbehoevend is wat uiteraard impliceert dat zij meer kosten heeft, dat het onduidelijk is of voormelde persoon alleen eigenaar is van de woning die wordt verhuurd en al dan niet is gehouden om nog bepaalde hypothecaire lasten te dragen en dat bij het doorvoeren van een behoefteanalyse ook de vraag of reeds andere personen ten laste zijn van de referentiepersoon in aanmerking moet worden genomen – dient te worden besloten dat het door verweerder in de bestreden beslissing verwoorde standpunt in ieder geval kennelijk onredelijk is en niet het gevolg is van een correcte beoordeling van de voorgelegde overtuigingsstukken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK